

PŘÍBĚH O DVOU SPRAVEDLIVÝCH JEZDCÍCH

Dva gauče, tvrdé, hnědé a bezúhonné muže zavolali k farmářce, která na ně čekala na verandě a předala jim koženou náprsní tašku.

„Calalleros,“ řekla jim mladá světlovlasá žena, „v téhle tašce je hodně peněz. Zítra ve dvanáct v poledne musejí být na stanici Apóstoles, kde na vás bude čekat farmář. Ty, starý Pablo, jsi jeden z mých nejuvěrnějších jezdců, a k tobě, Ricardo, mám taky plnou důvěru!“

Všichni tři pak vypili pár skleniček kořalky. Mladá farmářka zašla do domu a Pablo si zastrčil náprsní tašku do kapsy. Pak se muži otočili a odešli, dva krátkonozí gaučové řinčící ostruhami, řemeny širokých klobouků sepnuté pod bradou a dlouhatánské mačety zasunuté za širokými opasky.

Bylo horké poledne a muži spali předtím na ztichlé farmě ve stínu stromů. Teď si přivedli z pastvy dva čtyřleté koně, hodili jim na hřbet sedla, pevně utáhly oba řemeny, na sedla položili několik ovčích kůží a dali si z kuchyně přinést lístky maté, hovězí maso a maniok. To všechno uložili do tašek, tašky přivázali za sedla, vyskočili na koně a hurá, hnali se kolem stodoly, až hroudy létaly. Mladá žena se za nimi dívala z verandy. Světlé šaty se jí třepotaly ve stepním větru a z domu pastevců vykukovaly za jezdci, kteří cválali po větrném obzoru, dvě dlouhovlasé hlavy.

Jezdci dorazili při západu slunce do lesů Sierry. Rozdělal si tam oheň a rozhodli se, že budou do čtyř ráno spát.

„Dobrá,“ řekl starý Pablo, „pojďme se najíst, Ricardo, maso je měkké.“ Krájeli ho do dlouhých proužků, které si dávali po jednom do úst. Žvýkali a dívali se na sebe. Dva věrní gaučové, sedící pod šedivými stromy, ozářeni rudým ohněm, zatímco kolem dokola se snášela nebezpečná noc Sierry.

„Kam uložíme peníze?“ zeptal se mladý Ricardo, kterého se na okolních farmách všichni báli pro jeho sílu.

„Dám si je pod hlavu,“ řekl starý Pablo ve své prostotě.

„Lepší bude, když je zakopeme,“ navrhl Ricardo, a na tom místě rozděláme oheň, pak budou v bezpečí.“

„Ne, rozhodl tvrdohlavě Pablo s šedivým vousem.“

„Já jsem za ně stejně odpovědný jako ty!“ řekl Ricardo. „Co máš za lubem?“ A z jeho úzkých očí vyšlehl na staříka nebezpečný blesk.

„Nejjistější budou u mě!“ vykřikl Pablo a zachvěl se pod kamarádovým pohledem.

„Dej sem ty peníze, zakopu je!“

„Ne, nevím, jestli ti je teď ještě můžu svěřit.“

Ricardo zuřivě vyskočil. „Aha, už je to venku, chceš spáchat zločin, ty mizero...!“

Starý Pablo vytáhl dlouhou mačetu a zabodl ji do země, že se vibrující čepel v mihotavé záři ohně výhrůžně zaleskla.

Na Ricardově tváři se objevil mazaný výraz. Neřekl nic. Potom se mlčky uložil k spánku. Starý Pablo učinil nakonec totéž. Jiskry létaly, les šuměl, vysoko na obloze putovaly hvězdy. Oba muži leželi nehybně u ohně. Po dlouhé době se stařík neslyšně zvedl a plížil se k Ricardovi. Měl s sebou nůž, ale když se k spáči skrčil, spatřil, že mezi jeho víčky je úzká lesklá škvírka, kterou ho Ricardo pozoruje.

Pablo se lekl. Hodil do ohně pár větví, zanadával na rosu a vrátil se na své místo a znovu se natáhl. Oba leželi zas nehybně, jako by spali. Byli k smrti unaveni a měli strach o peníze. Oba byli věrní služebníci své farmářky a byli připraveni bránit její majetek dokonce i před vlastním přítelem. Oba měli toho druhého v podezření, že chce peníze ukrást. Není jednoduché mít v rukou spoustu peněz, podezření vyvstane snadno, tak už to s penězi bývá, a oba jezdci z farmy byli podezřívaví.

Na tento okamžik Ricardo čekal. Tiše jako panter se k němu připlížil, vytáhl ze země jeho lesklou mačetu a hodil ji do houští. Potom začal staříka rázně spoutávat lasem. Když se Pablo probudil a zoufale se bránil, silný Ricardo ho dvěma údery omráčil. Pak dokončil svou práci, zvedl koženou tašku a zastrčil ji do kapsy, osedlal koně a vyrazil do noci.

Pablo se brzy probрал z bezvědomí a bledý hrůzou poznal, co se stalo. Ricardo, ten lupič,

zločinec, syn pekel! Pablo ležel sám v Sieře, spoutaný, bezmocný. Kolem dokola tma, jen oheň ještě trochu doutnal. Nahoře svítily věčné hvězdy Jižní Ameriky.

Pablo se překulil a hledal mačetu. Zmizela. Avšak stařík byl dítě divočiny a dostal dobrý nápad. Dokutálel se k dohasínajícímu ohni a rozfoukal ho. Potom přidržel spoutané ruce nad plamínkem. Pálilo to, ale laso začalo doutnat. Pablo zadržel dech a podíval se na své ruce. K čertu, bylo to těžké! Podržel je znovu nad ohněm. Bolest se mu zažírala do rukou, ale nakonec pouta zuhelnatěla. Rázné škusnutí, a přetrhla se. Ruce měl volné. Teď už to byla pro starého Pabla hračka rozvázat si pouta na nohou.

Šmátral po zemi, hledal tašku s penězi. Byla pryč! „Je možné, aby takovíhle zločinci přepadali poctivé muže?“ šeptal si pro sebe, když sedlal koně a v zeleném rozbřesku tryskem cválal ke stanici Apóstoles. Bylo už pozdě.

V tutéž dobu, kdy stepní policie, zalarmovaná Ricardem, přijela k opuštěnému tábořišti, aby spoutaného lupiče odvezla k alcaidovi, dorazili k nádraží dva pospíchající jezdci, kteří hodili zpěněným koním uzdy na hřbet a rozběhli se k přednostovi. Náhle stáli proti sobě a poznali se.

„Ty zločinče!“ vykřikl starý Pablo.

„Ty lupiči!“ zařval mladý Ricardo.

A s kletbami spravedlivého pobouření se na sebe vrhli jako dva tygři. Zděšeně k nim přiběhlo několik cestujících a policistů, aby je od sebe odtrhli, ale nepodařilo se jim to.

„Chce uprchnout, chtěl peníze ukrást!“ křičel mladý Ricardo.

„Zadržte ho!“

„Cože, ty jsi je ukradl a mě jsi přepadl, nenechte ho odjet!“ chraptil starý Pablo. A znovu se na sebe vrhli jako rozvášnění čerti.

V tu chvíli se s duněním přihnul dlouhý expres a se skřípotem zastavil. Z okénka se vyklonil farmář a zvolal: „Pablo, Ricardo...!“

Muži se přestali rvát a rozběhli se k farmáři. U okénka mu mladý Ricardo hrdě podal náprsní tašku a rozčileně křičel: „Zachránil jsem ji pro vás!“

Statkář zbledl, rychle tašku otevřel. Byla prázdná. „Kde jsou peníze?“ vykřikl zoufale. Lokomotiva pronikavě zapískala a vlak se dal zvolna do pohybu.

Ale teď už tam byl i Pablo, běžel celý rozčilený pod patrónovým okénkem a podal mu bankovky, nechyběla ani jedna. Patrón s si zhluboka oddychl a padl na polštářované sedadlo a vlak s rachotem zmizel.

„Cože?“ zvolal mladý Ricardo. „Ty jsi je v noci nehtěl ukrást?“

„Ne, ale myslím, že jsi je chtěl ukrást ty!“ odpověděl zlostně malý staříka ztěžka oddychoval.

„Jak to, že peníze nebyly v kožené tašce?“ zeptal se Ricardo.

„Protože jsem je v noci potají vyndal a schoval do své náprsní kapsy,“ odpověděl stařík.

Po zemi běhá spousta hloupých tváří, ale ty nejhloupější byly v tuto chvíli bezesporu v osadě Apóstoles. Nakonec pochopili, že příliš velká nedůvěra je stejně škodlivá jako příliš velká důvěra. A když to pochopili, dali se do smíchu. A pak odjeli do nejbližší hospody, aby se tam napili na usmíření, pyšni na to, že splnili svou povinnost. Byli to tvrdí, spolehliví muži do každého počasí a milovali poctivost. Pili a zpívali při marimbě hrdé písně, dokud nad nekonečnými savanami Jižní Ameriky nevyšel červený měsíc.

(Z knihy Güntera Weisenborna. Osamělé stádo. Vydaného nakladatelstvím Otto Maier Verlag v Ravensburgu roku 1983, kterou přeložil Jiří Stach a vydal jako svou 7362. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1987).

